

A CAPITÁ LÚA E O MAR DOS ESTEREOTIPOS

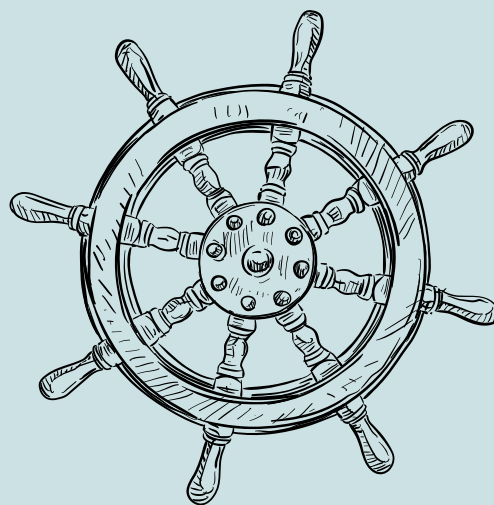

Había unha vez unha vila costeira chamada Pedra Branca, onde o mar era tan azul coma os soños da pequena Lúa.

Dende ben cativa, Lúa pasaba horas no porto mirando os barcos, imaxinando que un día sería ela quen levaría o temón.

Mentres outros nenos xogaban a ser piratas ou futbolistas, Lúa construía barcos de papel, estudaba as estrelas e aprendía o nome dos ventos.

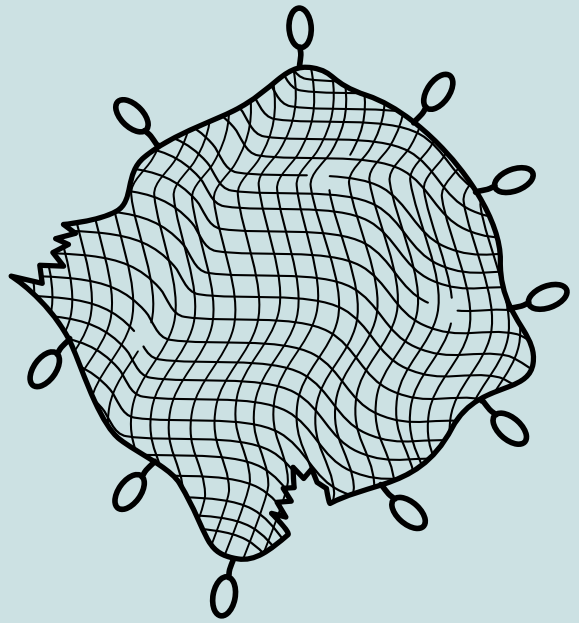

-Iso de ser capitán é cousa de homes - dicía a señora Dorinda, que tiña unha tenda de redes no peirao.

-As nenas dan máis para cociñar ou para ser mestras
- engadía o señor Antón, sempre cun cigarro ao beizo.

Pero Lúa nunca deixou que esas palabras lle pesasen no corazón. A súa avoa Maruxa, que fora mariscadora e sabia, sempre lle dicía:

-Se o teu soño leva salitre, non deixes que che mollen as dúbidas.

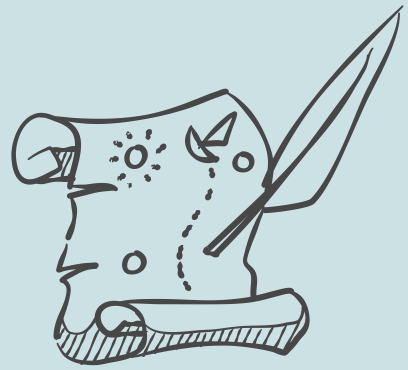

Así foi como, aos dez anos, Lúa escribiu o seu primeiro plan de navegación. Aos doce, sabía ler mapas mellor que moitos adultos. Aos catorce, fixo o seu primeiro curso de navegación a vela. E aos dezaseis... gañou unha bolsa para estudar na Escola Náutica da cidade. Era a única rapaza da clase.

Na escola, moitas veces lle preguntaban:

-Ti queres ser mariñeira ou enfermeira a bordo?

-Non. Eu quero ser capitá - respondía con firmeza.

Uns rían. Outros dubidaban. Pero Lúa seguía, coma sempre, co norte ben marcado.

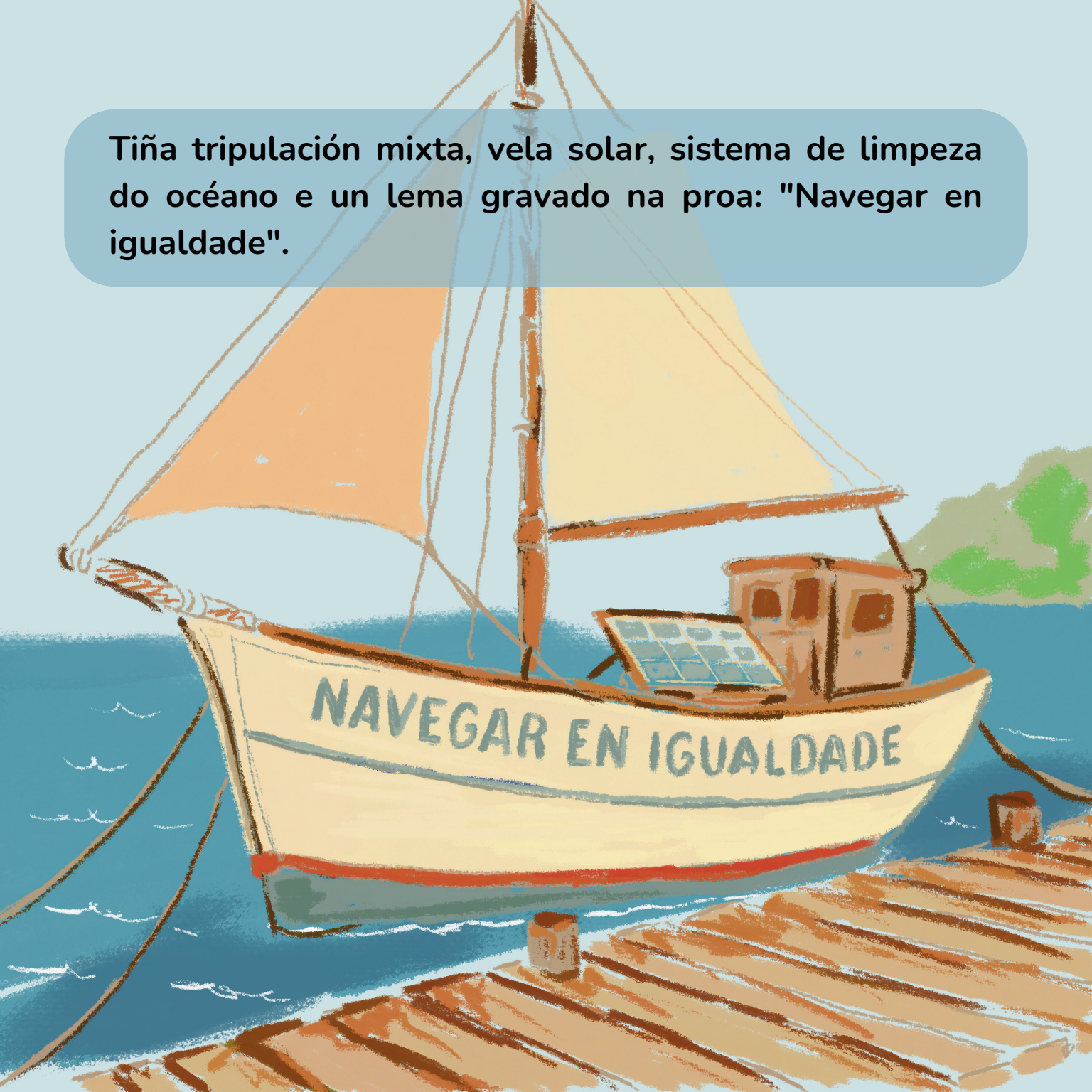

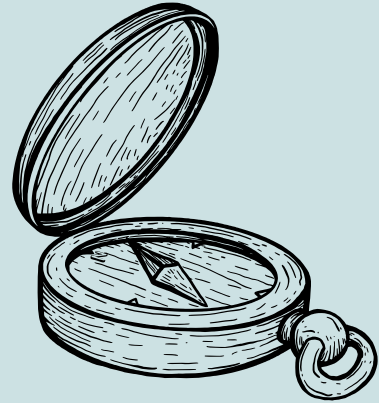

Anos depois, Lúa regresou a Pedra Branca... ao mando do seu propio barco, o Alba Sen Fronteiras.

Tiña tripulación mixta, vela solar, sistema de limpeza do océano e un lema gravado na proa: "Navegar en igualdade".

Na súa primeira viaxe, levou a bordo a nenas e nenos do colexio da vila. Contoulles historias de piratas reais, exploradoras esquecidas e oceanógrafas que mediron ondas e romperon barreiras.

Cando o barco entrou de novo no porto, a señora Dorinda mirouna desde a súa tenda e, por primeira vez, sorriu.

-Capitá Lúa... quen o ía dicir.

Lúa baixou do barco, colleu da man a unha nena que miraba o mar coa mesma ilusión que ela tiña de pequena, e díxolle ao oído:

—Nunca deixes que che digan o que podes ou non podes ser. O mar, coma a vida, é para todas.
E así, entre vento, estrelas e igualdade, a capitá Lúa navegou moitos mares...

**...e tamén os soños de moitas
máis nenas.**

XUNTA
DE GALICIA

CONSELLERÍA DE
POLÍTICA SOCIAL
E IGUALDADE

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE IGUALDAD

Pacto de Estado
contra la violencia de género

016

